

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové - pobočka v Pardubicích rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Jana Dvořáka a soudců JUDr. Petry Venclové, Ph.D. a JUDr. Aleše Korejtky **ve věci žalobkyně: VODAX, spol. s r.o., IČ: 60719206, se sídlem Ráby 34, 533 52 Ráby, proti žalovanému: Ústřední veterinární správa Státní veterinární správy, IČ: 00018562, se sídlem Slezská 100/7, 120 56 Praha 2, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 05.12.2016, č.j. SVS/2016/139811-G,**

t a k t o :

- I. Žaloba se zamítá.**
- II. Účastníci nemají právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

Žalobkyně se včasnou žalobou domáhala soudního přezkumu v záhlaví tohoto rozsudku označeného rozhodnutí žalovaného, kterým bylo zamítnuto odvolání a potvrzeno rozhodnutí Krajské veterinární správy Státní veterinární správy pro Pardubický kraj ze dne 26.09.2016, č.j. SVS/2016/114469-E, kterým byla žalobkyně uznána vinnou ze spáchání správního deliktu na úseku veterinární péče a byla jí uložena úhrnná pokuta ve výši 200 000,- Kč a úhrada nákladů správního řízení ve výši 1 000,- Kč. Žalobkyně odůvodnila žalobu následujícím způsobem:

Žalobkyně namítá, že skutková zjištění v žalovaném rozhodnutí trpí procesními vadami. Žalobkyně nesouhlasí se výtkou žalovaného, že v rámci zajištění odpovídající sledovatelnosti potravin žalobkyní nebyly uvedeny všechny požadované informace, např. v obchodních dokladech k nákupům potravin od společnosti Havlovic s.r.o., IČ: 03051676, když pochybení způsobená třetí osobou nelze přičítat k tíži žalobkyně. Dále namítá, že tvrzení žalovaného ohledně nezajištění odpovídající sledovatelnosti potravin žalobkyní trpí vážnými

procesními pochybeními, když nebyla zjištěna neshoda přepravovaných potravin, ale obsah přepravek se shodoval s údaji v předložených dokladech.

Žalobkyně spatřuje porušení zásady materiální pravdy, když žalovaný přesně a úplně nezjistil skutečný stav věci. Namítá, že během prováděné kontroly nebylo žalovaným zjištěno a prokázáno dodávání masa z farmářského chovu nebo získané jiným nelegálním způsobem. Za nepochopitelné žalobkyně považuje žalovaným bez dalšího odmítnuté sdělení, že řidiči vozidla přepravujícího potravinářské zboží v chladírenském voze bylo umožněno, aby provedl nákupy i pro zaměstnance žalobkyně a toto zboží jim do firmy dovezl. Tento vnitřní firemní rozvoz mimo podnikatelské aktivity žalobkyně nelze dle žalobkyně obecně pořadit pod sledovanost potravin podle veterinárního zákona.

Dále žalobkyně uvádí, že si je vědoma porušení požadavků veterinárního zákona v důsledku nedbalostního jednání zaměstnance, je však třeba jej vnímat jako výjimečné a ojedinělé, když tento zaměstnanec již u žalobkyně nepracuje.

Žalobkyně nesouhlasí se závěrem žalovaného, že chladírenské vozidlo žalobkyně nebylo udržováno v čistotě a dobrém stavu a potraviny nebyly chráněny před kontaminací, když dle žalobkyně je vozidlo po technické i hygienické stránce řádně a pravidelně udržováno. Uvádí, že v místě uložení masných výrobků žádná nečistota nebyla a vrchní krytí masa je pravidelně prováděno fólií.

Žalobkyně uvádí, že se prováděné kontrole nijak nevyhýbala, poskytla řádnou součinnost, zjištěných nedostatků se dopustila poprvé a nebylo prokázáno, že by svým jednáním zapříčinila vznik škodlivých následků, přesto její chování bylo vyhodnoceno jako protiprávní jednání spočívající v ohrožení veřejného zájmu na ochraně lidského zdraví. Žalobkyně namítá, že uložená úhrnná pokuta za uvedený správní delikt je na základě jejích osobních a majetkových poměrů a s ohledem k závažnosti správního deliktu nepřiměřeně vysoká, neboť má pro ni z podnikatelského hlediska ochromující až likvidační charakter.

Žalobkyně se tak domnívá, že postup žalovaného vychází z nesprávných závěrů a trpí vážnými procesními pochybeními, když správní orgán prvního stupně i žalovaný se dostatečně nevyrovnaly s návrhy a argumenty žalobkyně. Kontrolní zjištění dle žalobkyně neodpovídají objektivním skutečnostem a je nutno je posuzovat jako subjektivní názory kontrolních pracovníků.

Žalobkyně navrhla, aby soud žalované rozhodnutí zrušil.

Žalovaný ve vyjádření k žalobě odkázal na žalované rozhodnutí, neztotožnil se s námitkami žalobkyně, navrhl, aby soud žalobu zamítl.

Krajský soud v řízení vedeném podle ust. § 65 a násl. zákona č. 150/2002Sb., soudní řád správní, v platném znění (dále jen „s.ř.s.“) přezkoumal žalované rozhodnutí v mezích žalobních bodů, přičemž dospěl k následujícím skutkovým a právním závěrům:

Žalobkyně byla rozhodnutím Krajské veterinární správy Státní veterinární správy pro Pardubický kraj ze dne 26.09.2016, č.j. SVS/2016/114469-E uznána vinnou ze spáchání správního deliktu na úseku veterinární péče dle ust. § 72 odst. 1 písm. m) veterinárního zákona a byla jí uložena úhrnná pokuta ve výši 200 000,- Kč. Dle ust. § 72 odst. 1 písm. m) veterinárního zákona právnická nebo podnikající fyzická osoba se dopustí správního deliktu

tím, že nesplní nebo poruší povinnost nebo požadavky stanovené předpisy Evropské unie na úseku veterinární péče, anebo nesplní závazné pokyny orgánu veterinární správy. Správní orgány spatřily pochybení žalobkyně konkrétně v porušení pravidel sledovatelnosti dle čl. 18 odst. 1 – 4 Nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 178/2002 ze dne 28. ledna 2002, kterým se stanoví obecné zásady a požadavky potravinového práva, zřizuje se Evropský úřad pro bezpečnost potravin a stanoví postupy týkající se bezpečnosti potravin (dále jen „nařízení ES č. 178/2002“), čl. 3 Nařízení Komise (EU) č. 931/2011 ze dne 19. září 2011 o požadavcích na sledovatelnost stanovených nařízením Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 178/2002 pro potraviny živočišného původu (dále jen „nařízení Komise č. 931/2011“), a dále v porušení všeobecných hygienických požadavků dle čl. 4 odst. 2 Nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 852/2004, o hygieně potravin (dále jen „nařízení ES č. 852/2004“) a přílohy II kapitoly IV odst. 1, 3, a 6 nařízení ES č. 852/2004.

Dle čl. 18 nařízení ES č. 178/2002 týkající se sledovatelnosti:

- „1. Ve všech fázích výroby, zpracování a distribuce je nutné zajistit sledovatelnost potravin, krmiv, zvířat určených k produkci potravin a jakékoli jiné látky, která je určena k přimísení do potraviny nebo krmiva nebo u níž se předpokládá, že do nich bude přimísená.*
- 2. Provozovatelé potravinářských a krmivářských podniků musí být schopni identifikovat každou osobu, která jim dodala potravinu, krmivo, hospodářské zvíře nebo jakoukoli látku, která je určena k přimísení do potraviny nebo krmiva nebo u níž se předpokládá, že do nich bude přimísená. Za tímto účelem zavedou tyto provozovatelé systémy a postupy, které umožní, aby tyto informace byly na požádání poskytnuty příslušným orgánům.*
- 3. Provozovatelé potravinářských a krmivářských podniků zavedou systémy a postupy umožňující identifikovat podniky, kterým byly dodány jejich výrobky. Tyto informace poskytnou na požádání příslušným orgánům.*
- 4. Potraviny nebo krmivo, které jsou uváděny nebo mohou být uvedeny na trh Společenství, musí být odpovídajícím způsobem označeny nebo identifikovány pomocí související dokumentace nebo souvisejících údajů podle odpovídajících požadavků stanovených ve specifitějších předpisech s cílem umožnit jejich sledovatelnost.“*

Dle citovaných ustanovení veterinárního zákona a nařízení č. ES č. 178/2002 je povinností žalobkyně jako provozovatele potravinářského podniku zajistit sledovatelnost potravin ve všech fázích výroby, zpracování a distribuce, tedy musí být schopna doložit a prokázat původ veškerých potravin a jak je s nimi nakládáno, když sledovatelnost potravin je jedním ze základních požadavků, které klade Evropská unie na zajištění bezpečnosti potravin. Ze správního spisu vyplývá, že tyto stanovené požadavky v čl. 18 nařízení ES č. 178/2012 žalobkyní splněny nebyly. Ze správního spisu, konkrétně ze skutečností zjištěných v rámci provedené kontroly dne 28.4.2016 zaznamenaných v protokolu o kontrole ze dne 22.8.2016, č. POK160322001S53033 a z podkladů poskytnutých žalobkyní dne 14.4.2016 a 28.4.2016 prokazatelně vyplývá porušení citovaných ustanovení nařízení ES č. 178/2002, když žalobkyně nezajistila sledovatelnost potravin, která musí být dle čl. 18 nařízení ES č. 178/2012 dodržována ve všech fázích výroby, zpracování a distribuce. Konkrétně podle obchodní dokumentace týkající se přeprav, nákupů a prodejů potravin živočišného původu dodané žalobkyní, žalobkyně nezajistila sledovatelnost potravin v období od 1.9.2015 do 28.4.2016, když množství nakoupených potravin živočišného původu neodpovídalo množství prodaných potravin živočišného původu (specifikováno na str. 3 – 6, žalovaného rozhodnutí). Žalobkyně v této souvislosti namítá, že při provádění kontroly dne 28.4.2016 nebyla zjištěna neshoda přepravovaných potravin s předloženými doklady, když obsah přepravků se shodoval s údaji v předložených dokladech. Z protokolu o kontrole ze dne 22.8.2016, č.

POK160322001S53033 vyplývá, že obsah přepravek (maso, drůbeží maso, masné výrobky) se při fyzické kontrole dne 28.4.2016 shodoval s údaji v předložených dokladech. Neshody však byly zjištěny z dodané obchodní dokumentace za období od 1.9.2015 do 28.4.2016, např. v případě vajec u nákupu ze dne 16.11.2015, 10.12.2015, 4.1.2016, 7.1.2016, 14.1.2016, 21.1.2016, 28.1.2016, 4.2.2016, 11.2.2016, 18.2.2016, 25.2.2016, 3.3.2016. Ze správního spisu dále vyplývá, že žalobkyně předložila pouze dva doklady k prodeji potravin živočišného původu a k dalším uskutečněným nákupům nepředložila žádné doklady o prodeji potravin živočišného původu (str. 8 – 9 žalovaného rozhodnutí). Není tak zřejmé, jak bylo s uvedenými produkty naloženo. Žalobkyně tak selhala v zajištění sledovatelnosti potravin ve všech fázích výroby, zpracování a distribuce ve smyslu čl. 18 nařízení ES č. 178/2002, tedy nebyla schopna doložit a prokázat původ veškerých potravin a jak s nimi bylo nakládáno. Krajský soud se tak ztotožňuje se závěrem žalovaného, že odpovídající sledovatelnost potravin nebyla ze strany žalobkyně zajištěna.

Žalobkyně musí být rovněž jako provozovatel potravinářského podniku z důvodu sledovatelnosti potravin schopna zajistit provozovateli potravinářského podniku, kterému jsou potraviny dodávány, a na požádání příslušnému kontrolnímu orgánu poskytnout informace týkající se zásilek potravin živočišného původu specifikované v čl. 3 nařízení Komise č. 931/2011. Dle čl. 3 nařízení Komise č. 931/2011 týkající se požadavků na sledovanost:

„1. Provozovatelé potravinářských podniků zajistí, aby byly provozovateli potravinářského podniku, kterému jsou potraviny dodávány, a na požádání i příslušnému orgánu poskytnuty tyto informace týkající se zásilek potravin živočišného původu:

- a) přesný popis potraviny;*
- b) objem nebo množství potraviny;*
- c) jméno a adresa provozovatele potravinářského podniku, který potravinu odeslal;*
- d) jméno a adresa odesílatele (vlastníka), pokud je jiný než provozovatel potravinářského podniku, který potravinu odeslal;*
- e) jméno a adresa provozovatele potravinářského podniku, kterému se potravina odesílá;*
- f) jméno a adresa příjemce (vlastníka), pokud je jiný než provozovatel potravinářského podniku, kterému se potravina odesílá;*
- g) odkaz na dávku, šarži nebo případně zásilku; a*
- h) datum odeslání.*

2. Informace uvedené v odstavci 1 musí být poskytnuty jako doplnění k veškerým informacím požadovaným podle příslušných ustanovení právních předpisů Unie, které se týkají sledovatelnosti potravin živočišného původu.

3. Informace uvedené v odstavci 1 musí být denně aktualizovány a musí zůstat k dispozici přinejmenším tak dlouho, dokud nelze oprávněně předpokládat, že potravina byla spotřebována. Pokud o to příslušný orgán požádá, musí mu provozovatel potravinářského podniku tyto informace neprodleně poskytnout. Vhodnou formu, jejímž prostřednictvím musí být tyto informace zpřístupněny, si může zvolit dodavatel potravin, pokud jsou informace požadované podle odstavce 1 jasně a jednoznačně přístupné provozovateli podniku, kterému jsou potraviny dodávány, a může si je vyhledat.“

Z žalovaného rozhodnutí a ze správního spisu vyplývá pochybení žalobkyně v předložených obchodních dokladech žalobkyně a obchodních dokladech od společnosti Havlovic, s.r.o., kde nebyly uvedeny všechny požadované informace dle čl. 3 nařízení Komise č. 931/2011, konkrétně přesný popis potravin, objem nebo množství potravin, jméno a adresa potravinářského podniku, který potravinu odeslal, jméno a adresa příjemce, odkaz na dávku, šarži nebo zásilku, datum odeslání. Konkrétní doklady jsou uvedeny v žalovaném

rozhodnutí na str. 3-7. Žalobkyně namítá, že jí nelze přičítat pochybení způsobená třetí osobou, když v obchodních dokladech k nákupům potravin od společnosti Havlovic, s.r.o. nebyly uvedeny všechny požadované informace. Je však povinností žalobkyně, aby v souladu s čl. 3 Nařízení Komise č. 931/2011 jako provozovatel potravinářského podniku zajistila, aby byly na požádání příslušnému orgánu poskytnuty informace týkající se zásilek potravin živočišného původu včetně informací týkající se dodavatele (společnost Havlovic, s.r.o.) jako jméno a adresa provozovatele potravinářského podniku, který potraviny odeslal, nebo jméno a adresa příjemce, právě aby bylo možné zjistit původ těchto potravin a jak s nimi bylo naloženo, a to všech fází výroby, zpracování a distribuce. Nicméně pochybení ve sledovatelnosti potravin správní orgán prvního stupně zjistil i v obchodní dokumentaci žalobkyně, např. dodací list ze dne 28.4.2016 (hovězí maso, hovězí harfy, vepřová krkovice) bez čísla dokladu; dodací list (pečeně s kostí, hovězí dršťky, vepřová játra) bez čísla dokladu, bez data, bez dodavatele, odběratel „Mára“; dodací list ze dne 28.4. bez čísla, bez dodavatele, odběratel „Andrea“ (hovězí, žebro, moravská klobása); nebo dodací list ze dne 28.4. (škvařené sádlo, hovězí harfy, uzená krkovice, anglická slanina, špek, vepřová pečeně, moravská klobása) bez čísla, bez dodavatele, odběratel „Hlinsko“. Krajský soud považuje za dostatečně prokázané, že stanovené požadavky v čl. 3 nařízení Komise č. 931/2011 žalobkyní splněny nebyly.

Neobstojí ani námitka žalobkyně, že potraviny byly určeny pro zaměstnance žalobkyně a jednalo se tedy o vnitřní firemní rozvoz, který nelze obecně podřadit pod sledovatelnost potravin. Sledovatelnost potravin, tedy zjištění jejich původu a dalšího naložení s nimi, je jedním ze zásadních požadavků na zajištění bezpečnosti potravin, je proto nezbytně nutné pro provozovatele potravinářských podniků dodržovat požadavky, které na sledovatelnost potravin klade české i evropské právo. V opačném případě by provozovatel potravinářského podniku mohl dále distribuovat potraviny např. „z nekalých zdrojů“ nebo jinak závadné. Správní orgány ani krajský soud netvrdí, že je toto případ žalobkyně, jen že v případě, že potraviny nejsou řádně označeny, není žádný způsob, jak jejich „legální“ a především nezávadný původ zaručit a prokázat. Krajský soud se ztotožňuje s názorem žalovaného, že v případě vozidla registrovaného k přepravě živočišných produktů, je povinností žalobkyně zajistit sledovatelnost potravin i v tomto voze, když je její povinností zajistit sledovatelnost potravin ve všech fázích výroby, zpracování a distribuce, tedy i v rámci dopravy. V takovém vozidle tak není možné přepravovat produkty, ani v rámci vnitřního firemního rozvozu, aniž by byla zajištěna jejich sledovatelnost, protože není zřejmé, jak bylo s produkty, které pod sledovatelnost potravin spadají, naloženo. Žalobkyně musí být v souladu s čl. 18 nařízení ES č. 178/2002 schopna zajistit sledovatelnost potravin ve všech fázích výroby, zpracování a distribuce, tedy musí být schopna doložit původ veškerých potravin a jak je s nimi nakládáno, tedy i v rámci přepravy ve vozidle registrovaného k přepravě živočišných produktů.

Krajský soud se tak ztotožňuje se závěrem žalovaného, že odpovídající sledovatelnost potravin dle příslušných ustanovení nařízení ES č. 178/2002 a nařízení Komise č. 931/2011 nebyla ze strany žalobkyně zajištěna.

Dále dle čl. 4 odst. 2 nařízení ES č. 852/2004 je žalobkyně povinna jako provozovatel potravinářského podniku provádějící činnosti v jakékoli fázi výroby, zpracování a distribuce potravin, které následují po fázích, na něž se vztahuje odstavec 1, dodržet všeobecné hygienické požadavky stanovené v příloze II a všechny zvláštní požadavky stanovené nařízením (ES) č. 853/2004.

Dle přílohy II kapitoly IV odst. 1, 3 a 6 nařízení ES č. 852/2004:

„1. Dopravní prostředky nebo kontejnery používané pro přepravu potravin musí být udržovány v čistotě a v dobrém stavu, aby chránily potraviny před kontaminací, a podle potřeby musí být navrženy a konstruovány tak, aby umožnily odpovídající čištění nebo dezinfekci.

3. Pokud jsou dopravní prostředky nebo kontejnery používány k přepravě čehokoli jiného než potravin nebo pokud se různé druhy potravin přepravují současně, musí být výrobky, je-li to nezbytné, účinným způsobem odděleny.

6. Potraviny v dopravních prostředcích nebo v kontejnerech musí být uloženy a chráněny tak, aby riziko kontaminace bylo sníženo na minimum.“

Správní orgány spatřily pochybení ve smyslu čl. 4 odst. 2 nařízení ES č. 852/2004 ve skutečnosti, že vozidlem žalobkyně reg. zn. PUB 20-30 byly dne 28.4.2016 současně přepravovány různé druhy potravin a jiné zboží než potraviny, aniž by výrobky byly účinným způsobem odděleny. Dodržení všeobecných hygienických požadavků stanovených veterinárním zákonem i nařízením ES č. 852/2004 je dalším ze zásadních požadavků na zajištění bezpečnosti potravin, kdy v důsledku porušení stanovených hygienických pravidel může dojít k ohrožení veřejného zájmu na ochraně lidského zdraví. Z toho důvodu jsou na hygienické požadavky zákonem i následnou kontrolu příslušnými správními orgány kladeny vysoké požadavky. Jedním z nich je i oddělení uložení neslučitelných potravin, kdy v případě jejich porušení mohou být potraviny vystaveny vyššímu riziku kontaminace cizorodými částicemi a mikroorganismy. V případě žalobkyně se krajský soud ztotožňuje s názorem žalovaného, že v rámci kontroly vozidla žalobkyně dne 28.4.2016 bylo zjištěno porušení hygienických požadavků kladených na přepravu nařízením ES č. 852/2004, kdy dle přílohy II kapitoly IV odst. 3 a 6 nebyly výrobky účinným způsobem odděleny. Z protokolu o kontrole ze dne 22.8.2016, č. POK160322001S53033, pořízené fotodokumentace i vyjádření paní G.K., která vysvětluje, z jakého důvodu nebyla ve vozidle použita překážka, prokazatelně vyplývá, že žalobkyně přepravovala vzájemně neslučitelné produkty v jednom přepravním prostoru, když přepravovala nebalené maso, drůbeží maso, nebalené masné výrobky, brambory v síťových pytlech, zeleninu v dřevěných přepravkách, sýr Eidam, kartony s vejci a další výrobky.

Rovněž krajský soud souhlasí se závěrem žalovaného, že v rámci kontrolní prohlídky dne 28.4.2016 bylo zjištěno pochybení ve smyslu přílohy II kapitoly IV odst. 1 a 6 nařízení ES č. 852/2004, že dopravní prostředek nebyl udržován v čistotě a v dobrém stavu, aby chránil potraviny před kontaminací a dále potraviny nebyly uloženy a chráněny, tak aby riziko kontaminace bylo sníženo na minimum. Ze správního spisu, konkrétně z příložené fotodokumentace a z protokolu o kontrolní prohlídce stavu dopravního prostředku žalobkyně provedené dne 28.4.2016, vyplývá, že byla správními orgány zjištěna nedostatečná údržba povrchů vozidla, konkrétně bylo zjištěno opotřebení podložky, viditelná místa s poškozeným nátěrem, koroze povrchu dveří, podlahy vnitřních prostor, dále byl na vnitřním povrchu dveří vložen dovnitř polystyren, igelit, papíry, a vozidlo jevílo známky nedostatečného čištění a sanitace, kdy došlo k znečištění podlahy a vnitřních povrchů. Krajský soud považuje skutkový stav za dostatečně zjištěný a neobstojí ani námitka žalobkyně, že porušení požadavků veterinárního zákona nastalo v důsledku nedbalostního jednání zaměstnance, nebo že vozidlo je po technické i po hygienické stránce v pořádku, kdy je pravidelně prováděna technická prohlídka i sanitace vozidla. Odpovědnosti za spáchané protiprávní jednání v rozporu s příslušnými ustanoveními veterinárního zákona a nařízením ES č. 852/2004, které bylo prokazatelně zjištěno dne 28.4.2016, se nelze zprostit tvrzením o pravidelných technických prohlídkách ani osvědčením od krajské veterinární zprávy k prevozu potravin. Mimo to žalobkyně sama uvádí, že si je vědoma porušení požadavků veterinárního zákona, které dle ní

nastalo v důsledku nedbalostního jednání zaměstnance, když došlo např. k demontování přepážky, která měla oddělovat různé druhy potravin. Rovněž žalobkyně nijak nedokládá, zda tyto úpravy na vozidle byly akceptovány ze strany krajské veterinární zprávy, když k těmto úpravám došlo až po vydání osvědčení.

Krajský soud po prostudování správního spisu souhlasí se závěrem žalovaného, že skutkový stav byl spolehlivě zjištěn a ve správním řízení bylo prokázáno spáchání protiprávního jednání ze strany žalobkyně. Žalobkyně se dopustila správního deliktu dle ust. § 72 odst. 1 písm. m) veterinárního zákona tím, že (1) nezajistila odpovídající sledovatelnost potravin dle příslušných ustanovení nařízení ES č. 178/2002 a nařízení Komise č. 931/2011, a (2) nedodržela všeobecné hygienické požadavky stanovené nařízením ES č. 852/2004, když přepravovala různé druhy potravin a jiné zboží, aniž by výrobky byly účinným způsobem odděleny, a dopravní prostředek nebyl udržován v čistotě a dobrém stavu, aby chránil potraviny před kontaminací.

Krajský soud došel k závěru, že žalované rozhodnutí i rozhodnutí správního orgánu je dostatečně odůvodněno a správní orgány vycházely z platné právní úpravy a náležitých podkladů, na základě nichž dospěly k správnému skutkovému a právnímu závěru. Takovému postupu správních orgánů nelze nic vytknout.

Poslední námitka žalobkyně uvedená v žalobě se týká přiměřenosti uložené pokuty spočívající ve finanční pokutě 200 000 Kč, když žalobkyně namítá její nepřiměřenost s ohledem na její poskytnutou součinnost, neexistenci škodlivých následků a její likvidační důsledky vůči žalobkyni. Dle ust. § 72 odst. 3. písm. c) veterinárního zákona za správní delikt se uloží pokuta do 1 000 000 Kč, jde-li o správní delikt podle odstavce 1 písm. h) až m) a q). Krajský soud na základě výše uvedené argumentace považuje za prokázané, že žalobkyně spáchala správní delikt dle ust. § 72 odst. 1 písm. m) veterinárního zákona, tedy jako právnická osoba se dopustila správního deliktu tím, že nesplnila či porušila povinnost nebo požadavky stanovené předpisy Evropské unie na úseku veterinární péče. Ukládání pokut za správní delikty se děje ve sféře zákonem dovolené volnosti správního orgánu (diskreční právo správního orgánu), rozhodnout ve vymezených hranicích, resp. volit některé z více možných řešení, které zákon dovoluje. Správní orgán prvního stupně za tento správní delikt uložil pokutu 200 000 Kč.

Pokuta byla žalobkyni uložena 200 000 Kč, jedná se tedy o dolní hranici stanovené sankce dle příslušného ustanovení veterinárního zákona a její uložení bylo řádně odůvodněno a správní orgán prvního stupně potažmo i žalovaný se dostatečně vypořádal s vysvětlením své úvahy, proč žalobkyni uložil pokutu právě 200 000 Kč (str. 11 - 12 žalovaného rozhodnutí). Žalovaný uvedl, že uloženou pokutu nepovažuje za nepřiměřenou vzhledem k rozsahu protiprávního jednání a systémového pochybení žalobkyně. Správní orgány vyhodnotily závažnost správních deliktů s ohledem na konkrétní okolnosti, za nichž došlo k jejich spáchání a vzaly v potaz mnohost a dlouhodobost protiprávních jednání jako přitěžující okolnost, a naopak skutečnosti, že se žalobkyně dopustila protiprávního jednání poprvé, nebyl dokázán vznik škodlivých následků jednáním žalobkyně a že žalobkyně poskytla řádnou součinnost, správní orgány vyhodnotily jako polehčující okolnost. Žalovaný se na str. 12 rovněž dostatečně vypořádal s námitkou žalobkyně, že je uložena pokuta likvidační. S tímto závěrem žalovaného se soud ztotožňuje.

Protože žaloba nebyla důvodná, musel ji krajský soud zamítnout (§ 78 odst. 7 s.ř.s.).

Výrok o náhradě nákladů se opírá o ust. § 60 odst. 1 s.ř.s., když neúspěšná žalobkyně neměla právo na náhradu nákladů řízení a úspěšnému žalovanému soud toto právo nepřiznal, když mu žádné náklady řízení podle obsahu spisu nevznikly.

P o u ě n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Pardubicích dne 22. května 2017

JUDr. Jan Dvořák v.r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení:
Kateřina Vrabcová